

ligere har opfattet Sagen, og med hvad der er min Pligt som Justitsminister. Altsaa, jeg siger, at Lovforslaget efter min Anskuelse ikke egner sig til at anbefales af Regeringen, men at der paa den anden Side heller ikke er nogen Grund for Regeringen til at modsætte sig et saadant Forslag, naar Repræsentationen vil gaae ind paa det. — Forsaavidt der her idag endvidere har været Tale om at ophæve hele Lyndelovgivningingen, da kan jeg herom i Alt henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein). Det er min fulde Overbeviisning, at Lyndelovgivningingen er en Lovgivning, der er til Lyndets Fordeel, og en Lovgivning, som man netop af Hensyn til Lyndet maa ønske opretholdt. Naar der fremdeles har været Tale om, at man ogsaa kunde ophæve den Bestemmelse, at Studsmaalsbogen skulde indeholde Oplysninger om, hvorlænge Lyndet havde tient paa ethvert Sted, og opholdt sig i enhver Commune, da er dette Noget, som Justitsministeren ikke vil kunne give sit Samtykke til, allermindst paa en Tid, da vor Fattigforsørgelseslovgivning er saaledes, som den er. Altsaa, et hertiligere gaaende Forslag i denne Retning maatte Regeringen, saavidt jeg indseer, absolut modsætte sig.

Varfød: Jeg troer, at jeg fuldstændigt var i min Ret, naar jeg sagde, at jeg ikke vidste, hvorledes den ærede fungerende Justitsminister vilde stille sig til Sagen. Han sagde os selv forleiden, at han som Individ havde en Opfattelse af kirkelige Spørgsmaal, og som Kirkeminister en anden Opfattelse af de samme Spørgsmaal, og derfor kunde jeg meget godt vide, hvorledes Landsthingsmanden for Varde stillede sig til Sagen, uden derfor at vide, hvorledes den fungerende Justitsminister stillede sig dertil. Den ærede Minister har ganske vist fuldstændigt correct fremstillet Justitsminister Leunings Stilling til Sagen. Det forekommer mig, at han tillige har sagt, at Justitsminister Leunings Stilling er hans egen Stilling, og jeg seer da ikke rettere, end at det væsentligt vil komme an paa Rigsdagen selv, om den vil have Lovudkastet eller ikke. Ministeren har udtalt, at Regeringen ikke finder, at Lovud-

kastet er af den Betydning eller Vigtighed, at den vil anbefale det, men den finder heller ikke nogen Grund til at modsætte sig det, saafremt Rigsdagen erklærer sig for det. Naar jeg ikke kan faae en helbigere Erklæring fra Regeringen, saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke seer nogen Grund til at være misfornøjet med denne Erklæring. — Hvorfor jeg egentlig ønskede Ordet, var, fordi den ærede Rigsbudsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein), da han sidst havde Ordet, talte om „at stille Studsmaal tilside“. I og for sig behøver dette ikke at forstaaes som noget Dunt eller Slet, men, dersom han ikke havde lagt en daarlig Betydning deraf, saa havde han næppe brugt Udtrykket „stille tilside“, som man sjældent bruger, naar man taler om Noget, man billiger. Jeg for mit Vedkommende har ikke talt om at stille tilside; der kan virkelig tænkes saadanne Studsmaal, at den eneste værdige Behandling af dem er, saasnart man seer dem og bliver indigneret over deres Ubillighed, for ikke at sige Usandhed, øieblikkelig at ride dem i Stykker, men dette er ikke at stille dem tilside. Dernæst meente det ærede Medlem, at Hovedgrunden til at forfalste Studsmaal var den, at man derved vilde kunne fremlægge et eller andet Vidnesbryd, hvorved man vandt Vedkommendes Tillid og opnaaede den attraaede Tjeneste. Jeg troer imidlertid ikke, at dette er Hovedgrunden, men at den Grund, som i Almindelighed bringer til at forfalste Studsmaal, er Overbeviisningen om, at Studsmaalet er ubilligt. Det er Indignationen over en saadan Udtalelse, som der findes, og som man er sig bevidst ikke at have fortjent, der, naar man skal bringe denne ubillige Udtalelse fra Mand til Mand, let frister den Svage til at tænke som saa: Du skulde modtage et Vidnesbryd af Vedkommende, han har løjet Dig paa, Du kan ikke paa anden Maade slippe fri for denne Løgn end ved at bringe Vidnesbrydet i Overensstemmelse med Sandheden, og saa forfalster Lyndet Studsmaalet; men denne Fristelse har det ikke, naar det har et løst Studsmaal, som det ikke er pligtigt til at fremvise. Savnes der saa et Studsmaal, er der et Hul i Rækken, og Vedkommende spørger: Hvorfor er dette Hul der, saa kunde